

Nr 55.

Av herr **Lovén**, om rätt för skattskyldig att vid taxering till skatt för inkomst av tjänst åtnjuta avdrag för vissa levnadskostnader.

I 33 § i kommunalskattelagen är stadgat, att »från intäkt av tjänst må avdrag göras för samtliga utgifter, vilka äro att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten, såvitt icke för samma kostnader anvisats särskilt anslag, som på sätt i 32 §, 3 mom. är sagt, ej skall upptagas såsom intäkt». I sistberörda hänseende förhåller det sig så, att till statens befattningshavare utgående resekostnads- och traktamentsersättning är fri från beskattning, varemot beträffande i kommunal- eller enskild tjänst anställda dylik ersättning skall i deklarationen av den skattskyldige upptagas såsom intäkt och beskattas efter avdrag för de med tjänsten eller uppdraget förenade omkostnaderna. Kommunalskattelagens 33 § medgiver sålunda ostridigt i enskild tjänst anställd skattskyldig att åtnjuta avdrag för de utgifter som varit förbundna med ett för tjänstens fullgörande förenat uppdrag, och enligt anvisningar till samma paragraf gäller denna avdragsrätt icke allenast resekostnadsersättning utan jämväl för den ökning i levnadskostnaden, som den skattskyldige kan hava fått vidkännas på den grund att han vistats utom sin vanliga verksamhetsort, såsom för hotellrum, ökad kostnad för mat, o. s. v. Anvisningarna i sistberörda paragraf i kommunalskattelagen förutsätter, såsom rimligt och naturligt är, att avdrag för ökade levnadskostnader icke är medgivet enbart på den grund, att den skattskyldige har sitt arbete på annan ort än den, där han har sitt arbete. Sistnämnda uttolkning innebär givetvis ingenting annat än att avdragsrätten icke kan medgivas av det skälet att den skattskyldige funnit det med sina egna personliga intressen förenligt att bosätta sig på en annan plats eller ort än den där hans dagliga arbetsanställning är förlagd.

Emellertid får icke förbises eller lämnas obeaktat att sådana förhållanden äro för handen, att den skattskyldige måste ha sin arbetsutövning förlagd till skilda orter och att denna arbetsutövning är av så ambulerande natur, att han icke kan anpassa sina bostadsförhållanden härefter. Med andra ord. Han måste vara bosatt på en plats, men ambulatoriskt utföra sitt arbete eller tjänst på ett flertal andra sådana platser. Med denna ambulatoriska tjänst följa då en del omkostnader som han borde äga att på det sättet få gottgjorda att han såsom skattskyldig ägde rätt till avdrag för de utgifter som sammanhännga med den ambulatoriska tjänsten eller arbetsutövningen.

För att närmare belysa innebörden i denna min uppfattning må framhållas, att vid vårt lands järnvägar exempelvis äro för signal- och säkerhetsanläggningarna anställd reparatörspersonal med ett upp till fyra mil omfattande arbetsområde. Inom denna rayon måste den anställda reparatören utföra sitt arbete än på den ena och än på den andra stationen. Reparatören vid statens järnvägar åtnjuter för varje dag han vistas från hemmet längre tid än åtta timmar en mindre traktamentsersättning, för vilken han icke är deklarationsskyldig, varemot motsvarande befattningshavare vid enskild järnväg icke uppstår sådan ersättning eller annan motsvarande gottgörelse. Om den sistnämnde reser från bostadsorten kl. 7 och kan återkomma först kl. 19 blir ju frånvaron från hemmet minst 12 timmar. Denna frånvaro från hemmet måste ju föranleda ökning i levnadskostnaderna och följaktligen berättiga den skattskyldige att jämlikt ordalydelsen i 33 § kommunalskattelagen, från sin intäkt av tjänsten, göra avdrag för de kostnader som uppstått till följd av tjänstens egenart. De yrkanden som från skattskyldiga i dylik tjänst gjorts hava dock av vederbörande skattemyndigheter lämnats obeaktade, och då några mera utförliga motiv för dess avslag icke förebringats sväva de skattskyldige i ovisshet om efter vilka grunder avslagen meddelats.

Det vill emellertid förefalla som om skattemyndigheternas i berörda hänseende intagna ståndpunkt icke ens ur rent formellt författingsenliga synpunkter skulle vara stark och den blir det än mindre ur rent sakliga sådana.

Då emellertid skattemyndigheterna tolkar författningen så att avdrag varom här är fråga icke medgives, måhända förnämligast av den anledningen att en rayon som här ovan angivits betraktas såsom vederbörande befattningshavares verksamhetsområde, får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att från intäkt av tjänst må *avdrag* göras för levnadskostnader som äro föranledda av att skattskyldig till följd av arbetsanställning eller tjänst av sin arbetsgivare beordras att på längre avstånd från bostadsorten utföra arbete, som nödvändiggör för den skattskyldige att utanför hemmet intaga måltid, vilket för honom medför ökade utgifter, utöver vad han annars skulle vidkännas.

Anhålles att utskottet ville formulera nödiga ändringar i vederbörig lagtext.

Stockholm den 17 januari 1934.

Carl Lovén.